

Nu er her kommet til at staa i Forslaget til den nye § 10: „Selfabet skal steds i uformindsket Antal og i forpaaig Stand holde og af sine aarlige Driftsindtægter vedligeholde det faaledes anskaffede Driftsmateriel af Lokomotiver og Vogne i Forbindelse med det forinden tilstedeværende“. Det er jo klare og rene Ord; der bliver altsaa af den Mand, der fører Lysnet paa Indenrigsministeriets Vegne, at optage en Inventariliste, og deri vil alt Materiellet findes opført, og det bliver paafet, at det er tilstede ikke alene i Antal, men ogsaa i fuldstændig tilfredsstillende tjenstdygtig Tilstand. Men saa kommer det følgende Punktum. Deri siges: „Dog er Indenrigsministeren, naar Dele af Materiellet skulle befindes i en saadan Stand, at det ikke kan anses formaalstjenligt at anvende Omkostninger paa sammes Vedligeholdelse, bemyndiget til at tilstede Afhændelse heraf, imod at det derved indvundne Udbytte henlægges som en særlig Afdeling af Selfabets Reserfefond faaledes, at intet Bøjsb deraf kan afholdes uden efter dertil erhvervet Samtykke fra Indenrigsministeren“. Dette Punktum maa bevirke Et af To. Det One er, at Driftsmateriellet — og jeg skulde tro ikke alene det for den omhandlede Million Kroner Anskaffede, men ogsaa alt det Eldre — kan indskrænktes og forringes, og istedet for Materiellet faar man da det Udbytte, man har faaet ved at realisere det. Nu veed man jo meget vel, at, naar man sælger et gammelt Lokomotiv, som ikke mere er tjenstdygtigt, vil det ikke blive udbragt til stort Mere end Metalværdien, der findes deri. Er det Meningen med denne Bestemmelse, vil man kunne tænke sig, at en Gang i Tiden, naar Staten vil overtage de sjællandske Jernbaner, vil man finde et meget defekt Materiel, og istedet for det Manglende vil man i Reserfefondens særlige Afdeling kun finde 30, 20, 15, 12 eller 10 pCt. af Værdien — det er umuligt at sige hvormeget. — Det Andet er, at man med denne Bestemmelse tilfigter at paalægge det sjællandske Jernbaneselskab, foruden bestandig at holde sit Materiel vedlige efter Inventarilisten, ikke at kunne frit disponere over, hvad det faar ind for gamle Inventarieregjendstande, og det er efter min Mening en Ubillighed mod Selfabet. Et af disse To maa være Tilfældet; jeg kan ikke forstaa Bestemmelserne i denne Paragraf anderledes, og det er det, der har bevæget mig til at fremhæve det her for det ærede Thing. Det vil sandsynligvis bevirke, at jeg, naar det kommer til Afstemning, vil stemme mod Paragrafen.

Indenrigsministeren (Lobiesen): Jeg skal jo ikke negte, at det Foredrag, vi nu senest hørte, maatte forbause mig endel. Man skulde derefter tro, at de Lovforslag og de Endringer, der nu foreligge til Behandling, vare hidtil usete i dette Thing, og at de underkastes en første

Behandling ganske fra Ny af. Det maatte undre mig, eller maatte snarere ikke undre mig, at det ærede Medlem begyndte med at sige, at det var ikke ringe Forandringer, Indenrigsministeren foreslog i det Lovforslag, der nu foreligger fra det andet Thing. Jeg tror dog, at de ærede Medlemmer ved at sammenholde, hvad de vedtoge sidst ved 3die Behandling, og de Forslag, der nu foreligge fra min Saand, ville se, at disse ordret indeholde det, som Thinget har vedtaget efter 3 Behandlinger her i Salen, og jeg beder bemærket, at det ingenlunde var et uanfægtet Resultat, man kom til, thi der var jo under Sagens Behandling her stillet Forslag ved hver enkelt Behandling og reist Diskussion fra forskjellige Sider om denne Sag. Men nu fremstilles det desuagtet, som om jeg vil føre Thinget til at foretage ikke ringe Forandringer! Det ærede Medlem oplæste § 1, for at henlede Thingets Opmærksomhed paa, hvorledes denne Paragraf vilde se ud, hvis mine Forslag blive vedtagne; men jeg beder Thinget bemærke, at, naar disse Forslag vedtages, kommer Paragrafen til at se ud, ganske som da den vedtoges sidst her i Thinget. Der forekommer mig derfor at være ringe Opfordring til at gjøre opmærksom paa, at her skulde være Spørgsmaal om store Forandringer. Der er kun en Anmodning fra min Side til det høie Thing om at holde fast ved, hvad det ved 3 Behandlinger allerede har vedtaget. Det blev ogsaa yttret, at det maatte undre, at jeg førte saa varmt et Forsvar for Sællerup-Næstebrobanen, ligesom om jeg ikke, da et Endringsforslag var stillet af et æret Medlem fra Kjøbenhavn (Bloug), støttet af den sidste ærede Taler, om at lade den udgaa, paa det Bestemteste fraraade Thinget at gaa ind paa dette Forslag, hvilket til min store Tilfredsstillelse havde til Følge, at Thinget lod denne Bane staa i Loven. Det forekommer mig derfor ret rimeligt, at, naar Indenrigsministeren indbringer et Forslag, hvori denne Bane findes, og han har talt varmt mod et Forsøg paa at fjerne Banen fra Loven, at han da nu ikke paa nogen Maade stiller sig lukket til en Sag, som han ved Lovforslagets Indbringelse og under Debatten her og i det andet Thing bestemt har holdt paa, men fraraader at lade en saadan Bane gaa ud og derved forspilde en Chance, som mulig ikke nageninde kommer igjen. Jeg skyldte at tage mig af denne Sag, fordi jeg paa Regeringens Vegne har bragt den frem, og det tør ikke undre Nogen, at jeg ikke nu har noget Ydeligere at sige om den, thi jeg har oplyst, hvad jeg vidste dero, og usforbeholdent udtalt, hvorledes Sagen stod. Naar det ærede Medlem tilføjede, at jeg havde udtalt mig rosende om det sjællandske Jernbaneselskab — jeg skal iøvrigt til enhver Tid fastholde, hvad jeg har sagt i denne Henseende — og naar han sagde, at han holdt mere af Gjæringer end af fagre Ord, og at Selfabet stadig har ladet sig tvinge